

дохожда на вратѣ-тѣ и поиска мылостыниѣ;
 блаженный Павлинъ каза на своиѣ-тѣ съ-
 прѣгѣ, да подаде вѣдному и тоѣ послѣ-
 дный хлѣбъ: Богъ е доврѣ, рече, и зарадъ
 назе. — Тарасіѣ не рачи да го даде, зашто
 нѣмаше що да подложи той день на
 трапезѣ-тѣ. На часа, ето ти хѣлазѣ единъ
 проводникъ, испратенъ отъ одного неговъ
 богатъ пріѣтель, кой-то испраца по море
 много хранѣ, и послѣднѣ-та ладіѣ съ бра-
 шно-то потѣнѣла, изгѣва сѣ въ морскы-тѣ
 дзакочины. Това като чю Павлинъ, рече на
 съпрѣгѣ-тѣ си: Бижѣ, ако вѣше дала хлѣба
 на оногова сыромаха, не бы потѣнѣла бра-
 шнѣна-та ладіѣ въ море-то; зарадъ скѣпер-
 ничество-то Богъ погѣблава много именіе.

Послѣ откакъ-то оставихъ, наедно съ и-
 мота си и всичкѣ-тѣ свѣтовнѣ мѣлѣж, из-
 лазохъ отъ Римъ и едидохъ въ Кампаній-
 ско, дѣто вѣхъ и оставили нѣщо отъ имо-
 та, колко-то да сѣ прѣхранѣтъ и, заселени
 въ градъ Нола, при гроба на С-го мѣч. Фи-
 ликса, слѣдѣвахъ Господу, безъ да гы знае
 нѣкой. Нѣ Павлинова-та добродѣтель не
 можа да сѣ үкріе за много врѣмѣ; — по не-